

Irene Postolache

Vreau să urc pe munte!

ilustrații de Anda Toma

Iepurașul Tip e tăcut.

De câteva zile, nu se mai joacă
cu frații lui, Tan și Tuc. Stă trist în
 mijlocul poienii.

— Ooof, oo, oo! oftează Tip.

— De ce oftezi? îl întreabă
curios Tuc.

— Vreau să ure pe munte!

— Unde? Pe munte? Pe muntele înalt, înalt, înalt de lângă
pădurea noastră? Aoleu! se sperie fratele Tuc.

— Da... Uite ce frumos este! arată iepurașul Tip către muntele
vecin. Cred că se vede grozav lumea
de sus. Vreau să ajung pe vârful muntelui!

— Vai de mine! Ce să cauți acolo?

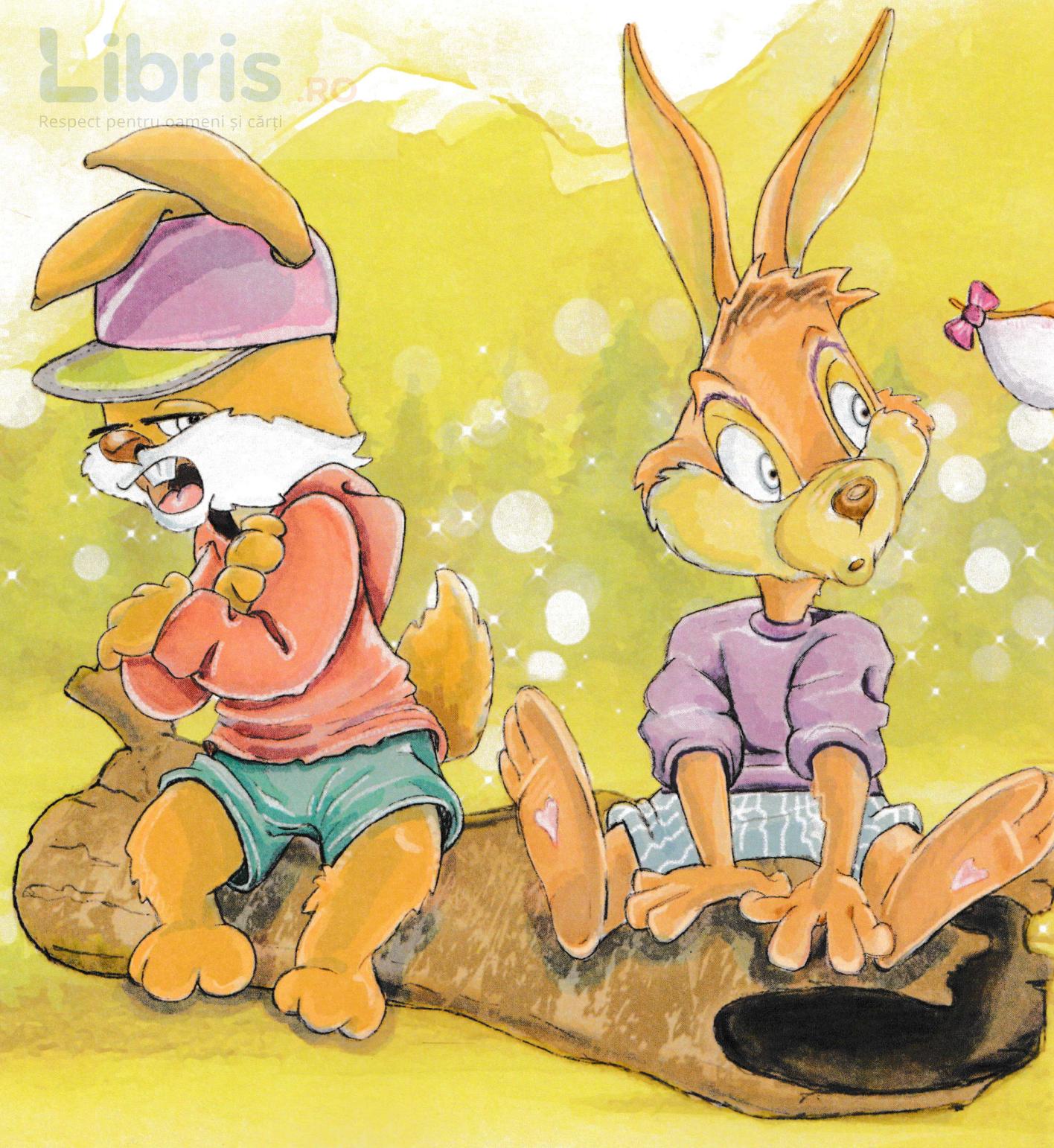
Nici un iepuraș nu s-a mai urcat vreodată pe
un munte! Așa e?

— A-așa este! a răspuns Tan, celălalt frate, care juca jocul „suflă frunza” împreună cu căprioara Mioara.

Cum? Nu știți jocul? E foarte simplu: fiecare ia câte o frunză uscată, apoi o suflă spre cer. Cel a cărui frunză cade ultima, câștigă jocul.

— Chiar aşa! Tu nu ai fraţi mai mari? Întreabă-i pe ei! a spus, sfioasă, căprioara Mioara. Îți vor spune că iepuraşii nu urcă niciodată pe vârful muntelui!

— Şia, Şir şi Şar sunt fraţii mei mai mari din primăvară trecută. Nu pot să-i întreb, sunt plecaţi să adune moreovi.

— Ha, ha! a râs căprioara Mioara. Ce nume sunt acestea?

— Nume! s-a supărât iepuraşul Tip. Aşa ne-a numit mama, după alfabet. Primii au fost Adi, Ali şi Ana, apoi Ban, Bia şi Bud, apoi Cri, Cam şi...

— Gata, gata! Am înțeles... Tac! Mă doare capul...